

De charmante cadeauwinkel

Manuela Inusa bij Boekerij:

De theewinkel vol geluk

De chocolaterie van je dromen

De betoverende antiekzaak

Het wonderbaarlijke wolparadijs

De charmante cadeauwinkel

Manuela Inusa

De charmante cadeauwinkel

Vijf vriendinnen. Vijf winkeltjes.
Een zoektocht naar liefde en geluk.

Vertaald uit het Duits door Marion Hardoar

ISBN 978-90-225-9516-9

ISBN 978-94-023-1991-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Der fabelhafte Geschenk Laden*

Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 by Blanvalet Verlag, a division of Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Germany

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mama –
dit deel heb ik voor jou bewaard,
omdat geel en zon
gewoon het beste bij jou passen ♥*

Proloog

Op een zonnige lentedag vlak voor het weekend pakte een jonge vrouw een doos op die 's morgens in haar winkel was bezorgd. Er zat heerlijke nieuwe badolie in, die ze uitpakte en zorgvuldig op een plank zette – zoals altijd op kleur en grootte gerangschikt. Toen ze klaar was, bekeek ze de mooie flesjes die namen droegen als ‘Frambozenschuimdroom’ en ‘Appeltaartmodderbad’, en ze glimlachte tevreden. Daarna pakte ze haar spullen bij elkaar, keek nog een keer rond in haar winkel en opende de deur. Hoewel het al na zessen was, scheen de zon nog steeds. Het licht stroomde naar binnen in de ruimte waar je niet alleen allerlei cadeaus kon vinden, maar ook altijd een luisterend oor als je advies nodig had of als je zorgen had.

De slanke vrouw van eind twintig met de lange blonde paardenstaart draaide de sleutel twee keer om en ging nog even op het stoepje voor haar winkel zitten, zoals ze zo vaak deed. De winkel lag aan het eind van een straatje dat Valerie Lane heette, en daarvandaan had je het beste zicht op alle winkels, de eigenaren en de aardige mensen die deze plek tot leven brachten.

Ze keek naar de hoek van het geplaveide straatje waar een van haar vriendinnen een gezellige theewinkel had die liefhebbers van klassieke en exotische melanges uit heel Oxford lokte. De eigenaresse van de chocolaterie ernaast sloot net haar winkel af en zwaaide toen ze haar ontdekte. De jonge vrouw zwaaide terug, en haar blik dwaalde naar de voormalige antiekzaak die sinds een klein jaar een betoverende boekwinkel was. Lang geleden was hij van de naamgeefster van dit straatje geweest, Valerie Bonham, die nu nog steeds hun voorbeeld was omdat ze een vrouw met een groot hart was geweest.

De jonge eigenaresse van de boekwinkel werd op dat moment opgehaald door haar vriend en haar vader. De laatste droeg een knaloranje muts, die een beetje aan een wortel deed denken. Ook die vriendin zwaaide toen ze haar zag.

De laatste van de vijf winkeleigenaressen kwam met haar cockerspaniël haar wolparadijs uit en liep de hoek om. Toen zag de blonde vrouw op de trap ernaast een jongeman – de enige mannelijke winkelbezitter – en ze beet op haar lip. Ze keek naar hem terwijl hij zijn bloemen naar binnen bracht. Toen hij haar zag, schonk hij haar een stralende glimlach waarop haar hart sneller begon te kloppen en sprongen maakte die het eigenlijk helemaal niet mocht maken.

1

‘**H**eb je zin om vanavond naar de bioscoop te gaan?’ vroeg Orchid een paar dagen later aan haar vriend Patrick door de telefoon. Ze speelde met een pluk haar die ze een paar keer om haar vinger wikkelde.

‘Als jij dat wilt,’ antwoordde Patrick gewillig.

Dat was weer zo’n typisch antwoord. Orchid wist echt niet wat ze ervan moest denken.

‘Als ik niet zou willen dan had ik je niet speciaal gebeld om het te vragen,’ antwoordde ze en ze probeerde haar goede humeur niet te verliezen. ‘Nou? Heb je ook zin?’

‘Natuurlijk. Wat draait er?’

‘Zullen we naar *The Shape of Water* gaan? Die heeft een paar Oscars gekregen en ik wil er al weken naartoe.’

‘Oké. Als jij dat graag wilt, ga ik mee.’

‘Maar eigenlijk ben jij aan de beurt om een film uit te zoeken,’ zei Orchid, want ze wilde niet altijd ook voor Patrick beslissen. ‘Je kunt even googelen wat er nog meer draait. Ik haal je van je werk op, de bioscoop is dichterbij jouw winkel.’

‘Het is niet mijn winkel.’

‘Je weet toch wat ik bedoel.’

Patrick had, in tegenstelling tot haar, niet het geluk dat hij een eigen onderneming had, maar ze dacht dat hij dat ook niet per se wilde. Patrick was tevreden met wat hij had: een baan als telefoonverkoper en -reparateur. Hij kreeg werkelijk elk mobieltje weer aan de praat, zelfs als het in het toilet was gevallen of iets dergelijks.

‘Zien we elkaar dan om kwart over zes?’ vroeg ze.

‘Goed. Ik heb een klant en moet ophangen. Tot straks.’

‘Tot straks. Ik heb er zin in.’

‘Ik ook.’ Hij hing op en Orchid hoorde alleen nog een langgerekte pieptoon.

Ze stond te overwegen of ze nog even langs Laurie zou gaan om thee te halen, toen de winkelbel klonk. Het was een van die elektrische bewegingsmelders die twintig seconden lang het refrein van ‘Here Comes the Sun’ van de Beatles speelde. Ook na bijna drie jaar toverde het nog een glimlach op haar gezicht want het betekende: klanten – mensen die speciaal naar Valerie Lane en naar haar kleine winkel kwamen om er iets te kopen waarmee ze hun geliefden blij konden maken. Deze klanten hadden natuurlijk ook naar een van de grote winkels in Cornmarket Street kunnen gaan, maar dat ze naar haar winkel kwamen betekende de wereld voor Orchid.

Twee jaar en tien maanden leidde ze dit droomleven al. Zo lang had ze haar cadeauwinkel, nadat ze jarenlang allerlei baantjes had gehad en zich nergens echt op haar plek had gevoeld. Eigenlijk was ze in die tijd heel erg rusteloos geweest. Daarom had haar zus Phoebe haar meegesleept naar

de leuke theewinkel op de hoek die ze pas had ontdekt. Daar hadden ze een selectie kalmerende thee die Phoebe haar wilde aansmeren. Maar ook al vond ze Laurie's Tea Corner onmiddellijk heel leuk en gezellig en leek de eigenaresse haar ongelooflijk aardig, het was niet een of andere kruidenthee die ze nodig had om rustig te worden. Wat haar pas echt hielp was het wandelingetje dat zij en haar zus maakten langs de winkels in het mooie straatje. Ze keken rond in de antiekzaak en kochten chocola bij Keira en een ijsje in Donna's Ice Cream Parlour. Toen Orchid aan Donna vertelde hoe mooi ze Valerie Lane vond, zei die dat de lege winkel ernaast nog beschikbaar was.

'Echt waar? Is die nog niet verhuurd? Op deze locatie?' vroeg Orchid verbaasd.

'Nog niet, zover ik weet.'

Orchid kreeg onmiddellijk een miljoen ideeën over wat je allemaal met een winkel in zo'n fantastische omgeving zou kunnen doen.

'Waar kan ik informatie over de ruimtes inwinnen?' vroeg ze.

'Als je echt geïnteresseerd bent, kun je dat het best aan onze beheerder meneer Spacey vragen.'

Phoebe keek haar zus verbaasd aan. Niet zo raar, want Orchid had het nog nooit over een eigen winkel gehad. Maar haar baan als verkoopster in een kinderboetiek vond ze niet echt leuk.

'Ik weet het nog niet. Hoe hoog zijn de huren hier?'

'Nou, miljonair word je met een winkel in Valerie Lane zeker niet, maar de omzet is genoeg om de huur te betalen

en om van te leven. Dat geldt in elk geval voor mij en mijn vriendinnen. Waar denk je aan? Wat wil je gaan verkopen?’

‘Daar heb ik ook nog niet over nagedacht.’ Orchid dacht na over de winkels die er al waren en kreeg toen een ingeving. Patrick had haar voor hun eerste jaar samen een hartvormig kussen gegeven, waar ze heel blij mee was. ‘Nou, als ik echt mijn eigen winkel zou openen, dan zou ik graag cadeaus verkopen.’

‘O, mijn god, dat is perfect!’ zei Phoebe. ‘Cadeaus zijn altijd nodig: voor verjaardagen, kerst, bruiloften en voor Moederdag. Dan heb je altijd klanten. Bel de beheerder en praat met hem. Hoe heette hij ook alweer?’

‘Meneer Spacey,’ herhaalde Donna.

‘Ik schrijf zijn nummer meteen over van het naambordje,’ zei Orchid ineens heel enthousiast.

‘Dat hoeft niet, ik geef het je.’ Donna pakte een papiertje en haar telefoon en noteerde de naam en het nummer. ‘Veel succes. Misschien zijn we binnenkort burens.’

‘Dat zou geweldig zijn.’ Orchid straalde en stak het plastic lepeltje met een hele berg aardbeien in haar mond.

Donna lachte ook en wenste hun een fijne dag.

‘Jij ook. Jouw ijs is trouwens het lekkerste dat ik sinds lange tijd heb gegeten.’

‘Dank je wel.’

Orchid dacht terug aan haar eerste bezoekje aan Valerie Lane en vond het jammer dat Donna de ijssalon had gesloten en naar Nederland was verhuisd. Aan de andere kant zou het dan geen bloemenwinkel zijn geworden. Ze schudde

zichzelf wakker en glimlachte naar Susan die net haar winkel binnenkwam. Susan was met haar zesendertig jaar de oudste van de winkeleigenaressen. Tot voor kort was ze een echte grijze muis geweest, maar sinds Nieuwjaar was ze samen met een heel lieve man die Stuart heette en die haar helemaal liet opbloeien. Ze droeg weliswaar nog steeds alleen spijkerbroeken, maar af en toe wisselde ze haar donkere slobbertruien af met iets met vrolijke kleuren, zoals vandaag. De hemelsblauwe trui stond geweldig bij haar zwarte haar dat Susan de laatste tijd gekruld en los droeg.

‘Ha liefje. Hoe gaat het met je?’ begroette Orchid haar.

‘Heel goed, dank je. En met jou?’

‘Fantastisch. Ik heb vandaag op zijn minst al vijf hartkussens verkocht en een paar koffiebekers. Heel raar. Is er in april soms een of andere feestdag die ik niet ken?’

‘Ik denk het niet.’ Susan haalde haar schouders op. ‘Maar ik heb ook een cadeau nodig.’

‘Een hartkussen?’ Orchid grijnsde.

‘Nee, nee. Iets leuks voor Charlotte, ze is morgen jarig.’ Charlotte werkte bij Susan en was Stuarts jongere zus. Door haar hadden ze elkaar leren kennen toen Susan haar eind vorig jaar had aangenomen voor haar winkel. Ze wilde Charlotte helpen, die van plan was eindelijk onafhankelijk te worden. Na een slecht huwelijk was ze met haar kinderen bij Stuart gaan wonen. Of ze daar nog steeds woonde, wist Orchid niet.

‘O, is ze jarig? Goed dat je het zegt, ik geef haar natuurlijk ook een cadeautje.’

‘Dat zal ze leuk vinden.’

‘Hoe gaat het met Charlotte? Laat haar ex haar nu met rust?’

Susan knikte. ‘Hij heeft eindelijk ingezien dat het over en uit is. Hij ziet de kinderen twee keer per week onder toezicht, maar dat is ook alles.’

‘Gelukkig.’

‘Ja. Ze spaart veel, zodat ze binnenkort eindelijk een eigen woning kan gaan zoeken.’

Ha, nu had Orchid haar antwoord.

‘Ooo. En als er dan meer plaats bij Stuart is, kun je...’

‘Pfff!’ onderbrak Susan haar. ‘Je denkt toch niet dat ik uit Valerie Lane wegga! Ik woon in de mooiste straat van de wereld, mijn huis zal ik nooit ofte nimmer opgeven.’

Susan was de enige van hen die ook in Valerie Lane woonde, recht boven haar winkel. En ze had de straat niet zomaar de ‘mooiste straat van de wereld’ genoemd, verschillende websites, blogs en zelfs kranten hadden hem precies zo bestempeld.

‘Oké. Maar als je toch iets anders besluit, laat het me dan weten. Ik neem je huis meteen over.’

Susan lachte. ‘Dan kun je lang wachten.’

‘Oké, wat kan ik voor je doen? Wat had je in gedachten voor Charlotte?’

‘Ik heb eerlijk gezegd geen idee. Misschien zou ze een mandje met spullen voor in bad leuk vinden.’

‘Goed idee! Welke vrouw houdt er nu niet van een wellnesspakket? Kijk, ik heb een paar dagen geleden nieuwe badolie binnengekregen. Ik heb ook nog badparels in de aanbieding en leuke sponsen.’ Ze pakte een paar gekleurde

sponsen. Susan haalde er meteen een roze in de vorm van een flamingo tussenuit.

‘Die is leuk. Die neem ik. En wacht even, wat voor badolie heb je?’

‘Frambozenschuimdroom, die loopt goed.’ Orchid gaf haar een flesje. Er zat een glinsterende plastic framboos om de hals vastgeknoopt.

‘Perfect. Wat kan er nog meer bij?’

‘Roze badparels? En misschien shampoo die ook naar frambozen ruikt?’

‘Ik vertrouw je helemaal. Kun je een mand van ongeveer vijfentwintig pond voor me maken? Ik haal hem na het werk op.’

‘Doe ik.’

Susan gaf haar geld en zei gedag, maar toen bleef ze nog even staan en keek haar blij lachend aan. ‘Weet je dat Michael volgende week terugkomt?’

‘Echt waar? Uit Australië? Is het jaar nu al om?’

Susan knikte enthousiast. Iedereen wist hoeveel ze van haar broer hield die een jaar geleden naar Sydney was gegaan om iets in de IT te gaan doen. Omdat Susan Valerie Lane nooit verliet, voornamelijk vanwege haar winkel en haar hond, had ze hem al die tijd niet gezien en nu was ze heel erg blij dat hij terugkwam. Orchid kende Michael niet persoonlijk, maar omdat hij ook vóór Australië constant voor zijn werk op reis was naar Canada en andere plekken had hij haar altijd meer een legende geleden dan een echt mens. Bijna net als Valerie, over wie allerlei verhalen werden verteld, maar die toch nog steeds op een of andere manier niet echt leek.

‘Wat leuk voor je, Susan. Je hebt hem vast erg gemist.’

‘Je moest eens weten.’

‘Neem hem een keertje op woensdagavond mee.’

Dan kwamen ze namelijk bij elkaar in Laurie’s Tea Corner, waarmee ze een traditie van mevrouw Valerie voortzetten die in haar tijd, meer dan honderd jaar geleden, elke woensdag na sluitingstijd haar deuren had geopend om mensen een warme kop thee te geven, een luisterend oor te bieden of een schouder om op uit te huilen.

‘Ik sleep hem mee, of hij nu wil of niet.’ Susan knipoogde vrolijk.

‘Oké. Tot straks.’

‘Tot straks.’

Susan ging weg en liet Orchid in gedachten verzonken achter. Ze pakte de twee dozen met de nieuwe wenskaarten die de vorige dag waren bezorgd. Toen ze die in de standaard aan het zetten was, kwam ze een roze kaart met het opschrift BEDANKT! tegen. Ze moest denken aan zo’n soort kaart die ze van Patrick had gekregen vlak nadat ze elkaar hadden leren kennen. Ze waren elkaar tegengekomen op een feestje van vrienden en voelden zich meteen tot elkaar aangetrokken, wat Orchid had verbaasd want normaal gesproken vond ze mannen leuk die net als zij spraakzaam, grappig en overal voor in waren. Patrick was daarentegen eerder stil, bijna onbenaderbaar. Hij had nauwelijks drie zinnen gezegd en maakte ook geen grapjes, hoewel hij al een paar biertjes had gedronken. Hij had die zwaarmoedige blik in zijn ogen die haar fascineerde en die ze per se had willen doorgronden. Patrick was een vogel met een gebroken vleu-

gel voor wie ze wilde zorgen. Helaas was ze er nog steeds niet in geslaagd tot hem door te dringen.

De kaart had ze nog steeds. Hij had er iets op geschreven. *Bedankt dat je er bent. Ik hou van je. Patrick.* Dat had ze toen heel lief gevonden. Dat soort cadeautjes had hij haar al een hele tijd niet meer gegeven.

Ze zuchtte en zette de lege dozen weg. Misschien zou ze vanavond weer een poging doen om de diepte van zijn ziel te doorgronden. Maar misschien hield ze zichzelf wel voor de gek en moest ze eindelijk toegeven dat het haar nooit zou lukken. Want wie zich niet bloot wil geven, heeft daar hoogstwaarschijnlijk zijn redenen voor. En als Patrick geheimen voor haar had, dan had ze veel grotere problemen dan dat hij haar alleen geen bedankkaarten of hartjeskus-sens meer gaf.

2

's Middags kwam er een toeriste in Orchids winkel. Ze vertelde dat ze uit Brighton kwam en Arwyn heette.

'Ben je de eigenaresse van deze winkel?' vroeg ze.

'Inderdaad,' antwoordde Orchid vrolijk. 'Wat kan ik voor je doen?'

Arwyn, een jaar of dertig, met een camera om haar nek, kwam meteen ter zake. 'Ik wilde je vragen of ik de etalage mag fotograferen of de hele gevel van je winkel. Ik ben toevallig in dit leuke straatje beland en ik vind het leuk om foto's van nieuwe mooie plekken op Instagram te zetten.' Omdat Orchid niet meteen antwoordde, zei de jonge vrouw snel: 'Ik heb al meer dan twintigduizend volgers.'

Orchid glimlachte. 'Natuurlijk, doe maar. Maak zo veel foto's als je wilt. Hoe heet je op Instagram? Ik wil je graag liken.'

'O, dat is aardig.' Arwyn noemde haar Instagramnaam, liep met haar camera rond en al snel hoorde je alleen nog *klik, klik, klik*.

Toen ze klaar was met fotograferen en nogmaals had bedankt, nam Arwyn afscheid. Orchid verheugde zich op de

avond en een hopelijk romantisch bioscoopbezoekje met Patrick. Een beetje romantiek kon ze goed gebruiken.

Precies om zes uur deed ze de winkel dicht, waarna ze het cadeau naar Susan bracht. Ze wist dat Charlotte maar tot twee uur werkte en daarom het cadeau zeker niet voor haar verjaardag zou zien.

‘Wat aardig dat je het langsbrengt,’ zei Susan. ‘Maar dat was niet nodig.’

‘Geen probleem. Ik wil vandaag niet te laat komen, want ik heb met Patrick afgesproken. We gaan naar de bioscoop.’

‘Naar welke film gaan jullie?’

‘Geen idee. Dit keer mag hij kiezen, het zal dus wel een Amerikaanse actiefilm zijn.’

Patrick kwam uit Amerika, om precies te zijn uit West Virginia. Hij was al sinds zijn achttiende in Engeland en wilde nog altijd alles op z’n Amerikaans.

‘Nou, veel plezier dan.’

‘Bedankt.’

‘O, trouwens... We hadden het er toch over dat Valerie Lane de mooiste straat van de wereld was. Vandaag was er een jonge vrouw in mijn winkel die vroeg of ze onze straat en mijn etalage mocht fotograferen. Ze zei dat ze nog nooit zo’n mooi straatje had gezien en ze had al veel gereisd.’

‘Ah, die toeriste? Arwyn? Dat vroeg ze ook aan mij.’

‘Ja precies, die. Nou, is het niet geweldig dat onze straat beroemd wordt? Als je op Instagram de hashtag *valerielane* invoert, zie je ontzettend veel posts en het worden er elke dag meer.’

‘Ja, ik denk dat we dat vooral aan Ruby te danken hebben.’

Vanaf het moment dat ze Valeries dagboek is gaan tentoonstellen, komen er drommen mensen naar onze straat. Ze maken hele pelgrimstochten hiernaartoe alsof Valerie Lane een of ander bedevaartsoord is.' Orchid lachte.

'Ja, inderdaad.'

Ruby, de eigenaresse van Ruby's Antiques & Books, had als kind al de dagboeken van Valerie onder de vloerplanken in de winkel van haar moeder ontdekt. Toen verkochten ze er alleen stoffig antiek, en de dagboeken die Ruby al die jaren voor zichzelf had gehouden waren even oud en antiek, maar wel heel bijzonder. Ruby was op haar achttiende in Londen gaan studeren en ze was pas weer teruggekomen toen haar moeder Meryl al op sterven lag: dat was een jaar voordat Orchid in Valerie Lane belandde. Ruby nam de antiekzaak over, kwam naar de woensdagavonden en was een goede vriendin geworden van Orchid en de anderen. Pas het afgelopen jaar had Ruby op een woensdagavond een van Valeries dagboeken meegenomen en erover verteld. Hoewel Orchid het haar eerst kwalijk had genomen dat ze de waardevolle vondst zo lang geheim had gehouden, kon ze toch niet echt boos op haar zijn. En sinds Ruby hun uit de boeken voorlas, was het sowieso allemaal vergeven en vergeten, en iedereen vond het alleen maar leuk dat ze elke keer iets meer over hun grote voorbeeld te weten kwamen.

Valerie Bonham was een heel bijzondere vrouw geweest. Orchid was ervan overtuigd dat er nooit meer zo'n goedhartig persoon op deze wereld zou bestaan, iemand die zo onbaatzuchtig was en altijd eerst aan anderen dacht voordat ze ook maar een gedachte aan zichzelf wijdde. Valerie had

nooit kinderen gekregen, hoewel dat haar grootste wens was, en daarom had ze haar liefde en zorg anders verdeeld. Orchid moest vaak aan haar denken en ze vroeg zich in bepaalde situaties af wat Valerie gedaan zou hebben. Misschien bleef ze daarom wel bij Patrick, omdat zij ook een goed mens wilde zijn en hem wilde helpen, omdat ze niet wilde opgeven en geen verliezer wilde zijn. Waarschijnlijk was dat de echte reden waarom ze tegenover haar vriendinnen deed alsof alles in orde was.

‘Nou, in elk geval bedankt,’ zei Susan. ‘De mand ziet er prachtig uit, Charlotte zal er zeker hartstikke blij mee zijn.’

‘Dat hoop ik ook. Ik kom morgen even langs om haar te feliciteren.’

‘Prima. Veel plezier in de bioscoop.’

‘Dat zal wel lukken. Ga je nog wat doen vandaag?’

‘Ach, niets speciaals. Ik ga straks even wandelen met Terry en daarna komt Stuart nog langs. Hij zei dat hij zijn gitaar zou meenemen, hij wil een paar nieuwe nummers voor me spelen.’

Orchid zuchtte inwendig. Ze vond het zo lief dat Susan Stuart leek te inspireren. Stuart was gitaarleraar en gaf de mensen in het buurthuis vlakbij gratis gitaarles. Sinds hij met Susan samen was, had hij al een paar nummers voor haar geschreven, prachtige liefdesliedjes. Hij had er een paar gespeeld op Susans verjaardagsfeest afgelopen week. Voor iedereen! Soms wilde Orchid dat ze ook zo’n romantische vriend als Stuart had. Of als Barry, dat was Lauries man, die in het bijzijn van hen allemaal op de knieën was gegaan om haar een aanzoek te doen. Maar ze wilde niet klagen. Patrick

had ook zijn goede kanten. Hij was trouw, luisterde naar haar, was er voor haar. Ze zou alleen willen dat hij haar eindelijk de kans gaf om er eens voor hem te zijn. Dat hij, al was het maar één keer, zijn hart bij haar zou uitstorten.

Ze ging op weg naar de telefoonwinkel waar hij werkte. Toen ze door Cornmarket Street liep, kwam ze langs een straatartiest die reusachtige zeepbellen tevoorschijn toverde. Ze waren groter dan hijzelf en spatten met een harde plof uiteen op straat. Orchid keek gefascineerd naar de zeepbellen. Ze vond het geweldig dat er altijd iets leuks te beleven viel in Oxford, en hoewel het maar een kleine stad was, verveelde je je er nooit.

Toen ze zich eindelijk had losgemaakt van de bellenblazer omdat ze Patrick niet wilde laten wachten, haastte ze zich de hoek om naar George Street en ze kwam een beetje hijgend bij hem aan. Hij glimlachte toen hij haar zag binnenkomen. Omdat hij in een van de grootste winkelstraten werkte, waar sommige winkels tot zeven of zelfs tot acht uur open waren, was hij nog bezig, hoewel hij officieel al om zes uur vrij was.

‘Momentje nog, ik moet nog even uitzoeken waarom deze batterij steeds uitgaat,’ zei hij en hij ging meteen weer op in zijn werk.

‘Maakt niet uit, neem de tijd. De film begint pas om acht uur, maar ik had gedacht dat we misschien eerst nog iets konden gaan eten.’

‘Natuurlijk, waarom niet. Waar heb je trek in?’

Weer dit spel...

Omdat ze geen zin had in een lang getouwtrek antwoordde ze: ‘Ik heb wel trek in een hamburger. En zoete aardap-

pelfriet.’ Haar vriendinnen waren jaloers op haar omdat ze kon eten wat ze wilde zonder dik te worden. Maar dat was altijd al zo geweest. Ze kon enorme hoeveelheden naar binnen werken, ze was gewoon gezegend met een goede stofwisseling.

‘Hamburgers en friet klinken super.’ Patrick glimlachte weer en ze bedacht hoeveel ze van zijn glimlach hield. Die had iets warm, vertrouwd, iets wat Patrick maar zelden in woorden uitdrukte.

Tien minuten later was het probleem verholpen en zat de mobiel weer in elkaar. Hij zei tegen zijn collega’s dat hij wegging, trok zijn zwarte leren jas aan waarin hij volgens haar nog meer op Paul Walker leek en liep naar Orchid toe. Hij gaf haar een kus en pakte haar hand. Zo liepen ze twee straten door naar het hamburgerrestaurant, waar Patrick voor hen bestelde. Hij wist precies wat ze wilde en dat was fijn. Het was fijn dat hij haar zo goed kende, dat ze zo vertrouwd met elkaar waren.

Of was het alleen de gewoonte die zo prettig was? Zo makkelijk? Stonden ze op het punt een van die stelletjes te worden bij wie alles alleen nog gewoon en saai en absoluut niet meer opwindend was?

Ze zaten voornamelijk zwijgend te eten, vertelden elkaar kort over hun dag en gingen daarna naar de bioscoop. Daar kocht Orchid popcorn en ze liet Patrick de film uitzoeken en de kaartjes kopen. Tijdens de film kroop ze tegen hem aan en vroeg hem zwijgend haar te vergeven dat ze gevoelens had die ze niet meer kon negeren.

‘Hoe vond je de film?’ vroeg Patrick tijdens de aftiteling.

‘Spannend.’ Dat was inderdaad zo. Ze was liever naar *The Shape of Water* gegaan, maar Patrick had *Death Wish* met Bruce Willis uitgekozen. De film ging over een vader die, nadat zijn familie is vermoord, het recht in eigen handen neemt en op wraak zint.

Dat bracht Orchid op het idee het thema familie aan te snijden. Ze keek vanuit haar ooghoeken naar Patrick en overwoog hoe ze dat het beste kon aanpakken zodat hij niet meteen dicht zou klappen.

Hoe was je vader? Lijkt hij op Bruce Willis?

Verdomme – ze had absoluut geen flauw idee hoe ze moest beginnen. Zo ging het al jaren! En zelfs als ze Patrick iets had kunnen ontfutselen, was ze daarna ook niet veel wijzer.

Zodra ze buiten waren vroeg Patrick: ‘Zullen we de bus nemen of gaan we lopen?’

Vanaf de bioscoop was het niet ver naar huis, nog geen twintig minuten lopen.

‘Laten we gaan lopen, een beetje frisse lucht kan geen kwaad.’ Misschien zou ze iets geniaals bedenken.

Patrick knikte en ze gaf hem een arm.

‘Patrick...’ begon ze voorzichtig. ‘Die film... Het moet echt vreselijk zijn als je in één keer je hele gezin verliest. Mis je je ouders erg?’

Zijn vader en zijn moeder waren bij een auto-ongeluk om het leven gekomen toen hij zeventien was, dat had hij haar toevertrouwd. Veel meer had hij er niet over verteld.

Patrick's gezicht versteende op slag en hij maakte een